

ГАБРИЕЛ ГАРСИЯ МАРКЕС СВЕТЛИНАТА Е КАТО ВОДАТА

Превод от испански: Боряна Цонева, 1993

chitanka.info

За Коледа децата пак поискаха лодка с гребла.

— Добре — съгласи се баща им. — Щом се върнем в Картахена, ще купим.

Деветгодишният Тото и седемгодишният Жоел бяха категорични.

— Не — възразиха те в един глас. — Трябва ни тук и сега.

— Не забравяйте — каза майка им, — че тук единствената пълноводна река тече от душа.

Родителите бяха прави. В къщата в Картахена де Индиас имаха двор с кей над залива и пристан за две яхти, а в Мадрид живееха натъпкани на петия етаж на Пасео де ла Кастиляна 47. Накрая и двамата отстъпиха. Бяха обещава да им купят гребна лодка със секстант и компас при условие, че завършат трети клас с отличие, а те го бяха постигнали. Баща им купи всичко, без да каже на жена си, най-големия противник на безразборното харчене за развлечения. Беше прекрасна лодка от алуминий, с ватерлиния, очертана със златен бронз.

— Лодката е в гаража — обяви бащата на обяд. — Проблемът е, че не можем да я качим нито в асансьора, нито по стълбите. И в гаража едва влезе.

Въпреки всичко в събота следобед децата извикаха свои съученици да им помогнат. Успяха да качат лодката по стълбището и я домъкнаха чак до килера.

— Моите поздравления — каза бащата. — И сега какво?

— Сега нищо — отвърнаха децата. — Просто искахме лодката да е при нас и ето я тук.

В сряда вечер както винаги родителите им отидоха на кино. Двете деца останаха пълновластни господари на къщата. Затвориха всички врати и прозорци и счупиха крушката на една лампа в хола. От нея заструи лъч светлина, златиста и бистра като вода. Те я оставиха да се лее, докато равнището в къщата достигна четири педи. Тогава изгасиха лампата, извадиха лодката и плаваха до насита сред островите.

Това приказно изживяване беше последица от моето лекомислие на един семинар за поетиката в бита. Тото ме попита как така светлината се пуска само с натискане на един бутон и аз отговорих, без да се замисля.

— Светлината е като водата — обясних му. — Отваряш крана и тя потича.

Така те плаваха всяка сряда вечер и работеха все по-добре със секстанта и компаса, а когато родителите им се връщаха от кино, ги намираха заспали сладко като ангелчета. След няколко месеца двамата пак бяха жадни за нещо ново. Този път поискаха екипи за подводен риболов. С всичко необходимо — маски, плавници, кислородни апарати и пневматични харпуни.

— Че държите в килера една безполезна лодка, как да е — каза баща им, — но отгоре на това да искате и леководолазни костюми, вече минава границата.

— А ако спечелим златната гардения^[1] за първия срок? — подхвърли Жоел.

— А, не! — избухна майка им. — Стига!

Мъжът ѝ промърмори, че е прекалено строга.

— Тези деца не помръдват пръст, когато става дума за задължения — каза тя, — но за всяка прищявка са способни да спечелят и мястото на учителя си.

В крайна сметка родителите не казаха нито „да“, нито „не“. Тото и Жоел обаче, които предишните две години бяха на опашката, през юли спечелиха златни гардени и публична похвала от директора.

Без да молят повече, същия ден вечерта те намериха в спалнята красиво опаковани леководолазни костюми. Следващата сряда двамата родители гледаха „Последно танго в Париж“, а те напълниха апартамента над три метра, гмуркаха се като кротки акули под легла и мебели и измъкнаха от дълбините на светлината вещи, останали скрити в тъмнината години наред.

При класирането на края на годината братчетата получиха похвала и бяха обявени за пример пред цялото училище. Връчиха им и дипломи за отличие. Този път не се наложи да молят за нищо, родителите им сами ги попитаха. Те благоразумно поискаха само да организират вкъщи тържество, за да се повеселят със съучениците си от класа.

Насаме с жена си бащата грееше от щастие.

— Това е доказателство за зрялост — каза той.

— Чул те Господ — отвърна майката.

Същата сряда, докато родителите гледаха „Битка в Алжир“, хората по Ла Кастеляна видяха водопад от светлина, който извираше от старата сграда, закътана сред дърветата. Светлината течеше от

балконите, стичаше се на вълни от фасадата, изливаше се на големия булевард като златист порой и озаряваше града чак до Ел Гуадарама.

Извикани спешно, пожарникарите разбиха вратата на петия етаж и намериха апартамента да прелива от светлина. Диванът и фотьойлите, тапицирани с леопардова кожа, плаваха в хола на различна височина сред бутилките от бара и рояла, а покривката му от Манила се полюшваше като златна медуза във водата. Домакинските съдове поетично се рееха на собствените си криле под небето на кухнята. Инструментите на военния оркестър, с които децата свиреха и танцуваха, се носеха свободно по вълните. Само цветните рибки от аквариума на мама плуваха живи и щастливи из свободното светлинно пространство. В банята плаваха четките за зъби на цялото семейство, презервативите на татко, бурканчетата с крем и изкуственото чене на мама, а телевизорът в спалнята се носеше на една страна, все още включен на последния епизод от среднощния сериал, забранен за деца.

В дъното на коридора, между две течения, Тото седеше в задната част на лодката, стискаше здраво греблата, с маска на лицето и без въздух в кислородната бутилка, търсеше пристанищния фар. Жоел седеше на кърмата със секстанта и все не намираше пътеводната звезда. Из цялата къща плуваха всичките трийсет и седем техни съученици, застинали завинаги, докато пикаят в саксията със здравец, докато пеят химна на училището с променен текст, който осмива директора, или докато отпиват тайно чашка от брeндито на татко. Светеха всички лампи едновременно, къщата се бе препълнила и целият четвърти клас от основното училище на Сан Хулиан Ел Оспиталарио се бе издавил на петия етаж на Пасео де ла Кастеляна 47. В Испания, Мадрид, древен град със знойни лета и ледени ветрове, без море и без река, чиито сухоземни жители никога не са владели науката да плават в светлината.

Декември 1978

---

[1] Отличие за добър успех. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.